

İMANI GÜR GENÇ

Nureddin Yıldız'ın 15.12.2014 tarihli (9.) Ankara Hacı Bayram Veli Camii Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Kitabımız Kur'an-ı Kerim'in yüz on dört sûresinden birisi Kehf Suresi'dir. Kehf Suresi, defalarca duyduğumuz, "ashabı kehf" diye bildiğimiz bizden önceki nesillerin mü'minlerinden bir gruba ait önemli bir olayın anlatıldığı mübarek bir sûredir.

Hepimiz gayet iyi biliriz ki kitabımız Kur'an-ı Kerim, sıradan bilgilerin bulunduğu bir kitap değildir. Beş, on tane Müslüman'ın anlatıldığı bir olayı, kıyamet gününe kadar camilerde, evlerde, medreselerde, mezarlıklarda ibadet maksadıyla milyarlarca kere okunacak olan bir surenin içerisinde Allah, herkesin sıradan düşünüp konuşabileceği bir şey olsaydı herhâlde anlatmazdı. Bugün bizim yarın da bizden sonraki kuşakların üzerinde derin derin düşünceleri gereken büyük bir olayı, Allah kitabımız Kur'an-ı Kerim'de bize anlatmaktadır.

Bildiğimiz bir olayı ben çok kısa bir üslupla özetleyeyim. "Ashabı kehf" dediğimiz bu Müslüman grup, İsa aleyhisselamdan sonraki dönemde Roma İmparatorluğu'nun hegemonyası altındaki bir yerde Allah için bir şeyler yapmaya çalışan grubun adıdır. İsa aleyhisselamın getirdiği tevhid dini, Roma'nın işkencesine tabi tutulmuş, kimsenin "Allah birdir" demesine izin verilmiyordu. Böyle bir dönemde, sarayda işleri iyi olduğu, görevleri ve imkânları bulunduğu hâlde bir grup Müslüman, Roma İmparatorluğu'nun "Allah birdir" mesajına, İsa aleyhisselamın tevhid inancına baskı yapmasına karşılık, devlet adamlarının da bulunduğu eyalet valisinin, imparatorun vesairesinin bulunduğu bir ortamda ayağa kalktılar ve tevhid inancını, "Allah birdir" inancını haykırdılar.

Kardeşlerim,

Bu herhangi bir filmin senaryosu değil. Kitabımız Kur'an-ı Kerim'in yüz on dört sûresinden bir tanesinin adının bu olacağı kadar konu olmuştur. Ayağa kalkıp "Biz Allah'a iman ediyoruz, Allah'tan başkasına da inanılmaz, siz bu insanları niye şirke zorluyorsunuz" diye haykırdılar. Elbette böylece yürüyen ve işleyen bir sisteme çomak soktular. Bunların vücutlarının parça parça edileceğini herkes anladı. Bunlar bir yolunu bulup şehirden kaçtılar. Bir dağa çıktılar, dağdaki bir mağaraya sığındılar. Hem korktular hem de Rabb'lerine teslim olacak teslimiyeti gösterdiler.

Kardeşlerim,

Burada akılla, kimyasal veya fiziksel bir laboratuvar testiyle test edemeyeceğimiz bir şey oldu. Nedir o? Bu insanlar şirke ve zulme isyan edip dağa çıktılar. Öldürüleceklerini, işkence yapılacağını biliyorlardı ama Allah'a teslim oldular. Rabb'imiz, onların bu teslimiyetini samimi gördü, kabul buyurdu ve insanoğlunun laboratuvarında test edemeyeceği, kimsenin planlayıp yapamayacağı bir şey oldu. Bunlar çok yorgun oldukları için mağarada uyuyakaldılar. Fakat uykuları tam üç yüz yıl devam etti. Üç yüz yıl hiç uyanmadılar. Ölmediler, çürümediler.

Kardeşlerim,

Tekrar ediyorum. İçimizden “acaba iki yüz doksan sekiz sene olabilir miydi” gibi bir şey geçse bir ayeti inkâr etmiş oluyoruz. Fatıha Suresi’ndeki “hamd âlemlerin Rabb’i Allah’a mahsustur” ayetine ne kadar inanıyorsak ya da ne kadar inanmamız gerekiyorsa, bu adamların –altı, yedi kişilik küçük bir gruplar- o mağarada hiç uyanmadan üç yüz yıl uyumadıklarına da iman ediyoruz. Belki biz onar gündenden, üç yüz çarpı on diyerek bir sene, iki sene sürdü zannederiz. Böyle zannetmeyelim diye Allah Teâlâ, bunu o kadar açık söylüyor ki “güneş takvimiyle üç yüz yıl, ay takvimiyle üç yüz dokuz yıl” buyuruyor. Şu saatten, şu saate kadar diye neredeyse saat veriyor.

Uyanmadılar, acıkmadılar, çürümediler, kokuşmadılar. Üç yüz yıl o şekilde uyudular. Üç yüz yıl sonra bunlar uyandılar, Allah uyandırdı. O üç yüz yıl esnasında Roma İmparatorluğu da Hıristiyanlığa geçti, her yer Hıristiyan oldu. Bunlar “Hıristiyanlık hak din” dedikleri için kaçtılar, uyandıklarında her yer Hıristiyan’dı. Bir sebeple tekrar şehre döndüler.

Şehirde bunlara değişik bir muamele yapıldı. Üç yüz yıl önce giyindikleri elbiseler üzerlerinde, yanlarında üç yüz yıl öncesinin parası var. Parayı fırıncıya uzattılar, fırıncı şaşırıldı: “Bu parayı nereden çaldınız siz” dedi. “Bu eski imparatorluklardan kalma bir para” dedi. Bir senelik, on senelik, yirmi senelik, “gençliğinde kazandı da ihtiyarlığında kullanıyor” diyecek kadar da bir zaman değil, üç yüz yıl...

Uygurliklar değişmiş, şehirler yıkılmış yeniden kurulmuş, dünya yeniden kurulmuş. Bunlar akşam yatıp sabah kalkmış gibi uyanmışlar. Birbirlerine de -Kur’an’dan öğreniyoruz- “Çok uyuduk, her hâlde uyuduğumuz bir günü bulmuştur” demeye başlamışlar. “Çok uyuduk” diyorlar, gözleri falan kamaşıyor. Üzerlerinden üç yüz tane yıl geçmiş.

Kardeşlerim,

Bu olaydan sonra bunları yakalıyorlar. Bu olayı da tarih kitaplarından öğrendikleri için “zamanın birinde böyle birileri mağaraya sığınmıştı...” bir masal gibi bu olayı biliyorlar. İnsanlar gidip bunları bulmaya çalışıyorlar. Ellerini öpelim, türbe yapalım diye merak ediyorlar. Derken Allah Teâlâ bunların ruhunu kıyamet günü dirilmek üzere kabzediyor. Bunlar üç yüz sene üzerine ölüyorlar. İnşallah Allah, onlarla kucaklaşacağımız cennete bizi de koyar da kimmiş bu adamlar görürüz.

Kardeşlerim,

A ve B noktaları olmak üzere iki noktaya vurgulama yapacağız, onun için bu Kehf Suresi’nin şu bahsedilen olayına temas ettik. Kur’an-ı Kerim’de bu uzun uzun anlatılıyor. Ben kısaca özetleyiverdim.

Kardeşlerim,

Asıl meseleyi zikredebileceğimiz A maddesi; o dönemde Roma İmparatorluğu’nun yönetimi altındaki topraklarda, devlet sisteminde insanlar “Allah öldükten sonra nasıl diriltecek ki? Boş ver yaşıyorsan yaşa bu dünyada, öldün mü kurtulursun, çürür gider, kaybolursun” diye düşünüyordu. Güya dindar olanların bile diriltirme şüpheleri vardı.

Allah, mezara girmiş insanları -aradan asırlar, binlerce sene geçmiş olsa bile- diriltmeye gücünün yettiğini ispat edecek bir deneyi insanlara gösterdi. Bunu da bu gençlerin üzerinden yaptı.

Bu “ashabi kehf” dediğimiz o mağara insanların başına gelen olay, Allah’ın insanları kıyamet günü diriltmekte zorlanmayacağını, onun için zor bir iş olmayacağını belgesidir. Bu, A maddesidir.

Ama B maddesi, bugün burada bizim kulaklarımızın içinde seslendirme cihazı gibi kalacak bir mesajdır. İmparatorun karşısına dikilip “sen kim oluyorsun? Yerlerin göklerin Allah’ı var” deyip zalime zulmünü haykıran, bu uğurda hayatını feda etmeye hazır olan ve bu samimiyetin ciddiyetini de şahidi Allah olduğu için gösteren, yaptıklarının provokatör eylem olmadığını, heyecana gelip bağırıp çağırıp sonra da “özür dileriz, yanlış oldu” diyen tiplerden olmadıklarını Allah bildiği için, Kur’an-ı Kerim’in, Ümmeti Muhammed’in kıyamete kadar okuyup amel edeceği bu büyük kitabın yüz on dört bölümünden birinin ismi ve suresinin içeriğini dolduran konu oldular.

Allah Teâlâ, üç yüz yıl bir mağarada uyutulup Allah’ın kıyamet günü kullarını diriltmesinin zor olmayacağını belgelediği eylemin aktörleri olan bu insanları tanıtırken, bu bahsettiğimiz olayları anlatmaya başlamadan önce Kur’an diyor ki:

إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ

“Onlar, Rabb’lerine iman etmiş gençlerdiler.” (Kehf, 13)

Kardeşlerim,

Dikkat ediniz! Bu B noktası annelere-babalara, öğretmenlere-muallimlere, delikanlılara Kur’an dozajında bir mesajdır. Allah bir şey anlatacak, “geçmiş ümmetlerin içinde mü’minlerden bir grup vardı” demiyor. “Onlar Rabb’lerine iman etmiş gençlerdi” diyor. Rabb’lerine iman etmişlerdi.

وَرَبَّنَا هُمْ هُدًى

Biz de onların hidayetini artırdık.

وَرَبَّنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَن نَدْعُوًا مِنْ دُونِهِ
إِلَهًا
لَقَدْ قُلْنَا إِذًا شَطَطًا

Kalplerine heyecan verdik. Kalktılar imparatorun karşısında: ‘Bizim Rabb’imiz göklerin ve yerin Rabb’idir. O’ndan başkasını biz ilahımız kabul etmeyiz’ dediler ve herkesin önünde secde ettiği imparatoru ayaklar altına attılar.” Kur’an: “Eğer biz, bu millet gibi ‘sayın imparator’ diye sana saygı gösterirsek sapıtmış oluruz. Biz göklerin ve yerin sahibi olan Allah’tan başkasına ilah demeyiz” dediklerini söylüyor. (Kehf, 14)

Sonra da biraz önce bahsettiğim olaylar oldu. Zincirlendiler, tutuklandılar, kaçtılar, yakalanmadılar, üzerlerine duvarlar ördüler, burada havasızlıktan ölsünler diye ama Allah onları üç yüz yıl yaşattı. Yeryüzünün, göklerin, denizlerin altının ve üstünün her yerin gerçek hâkiminin Allah olduğunu, Allah öldürmedikçe kimsenin kimseyi havasız bırakıp öldüremeyeceğini kıyamete kadar “Elhamdülillahi Rabb’il âlemîn. Er-Rahmanirrahim” diye okuyup iman ettiğimiz gibi okuyalım, iman edelim diye Allah Kur’an’ına koydu.

Şimdi ben, Rabb'imın kitabı Kur'an-ı Kerim'de Kehf Suresi'ni okuyan bir mü'min olarak bu sûreyi okumaya başladığımda "hangi mağaraya girdiler? Tarsus'ta mıydılar, başka bir yerde miydiler" konularına takılmıyorum. İster Tarsus'ta olsunlar, ister İstanbul'da olsunlar, ister Ağrı'da olsunlar, isterse Londra'da olsunlar. Yedi kişi miydiler, dokuz kişi miydiler, on bir kişi miydiler? Kapılarında bir köpek vardı -bir köpek de peşlerine takılmış- bu köpek beyaz mıydı, fino köpek miydi, çoban köpeği miydi? Bunlar çobanca laflardır. Çünkü Allah, bunlara temas etmiyor.

"Bir çoban köpeği onları bekledi" demiyor. Köpeğin adı Kitmir miydi, fino muydu? Hiç önemli değil. Ben bir mü'min olarak Kur'an-ı Kerim'i hidayet kitabım, amel kitabım, inanç kitabım ve malzemem olarak önümde görüyorum.

Bu mübarek sûreyi de Sevgili Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz her cuma günü okumayı emrediyor. "Kehf Sûresi'ni her cuma günü okuyan Deccal fitnesinden kurtulur" diyor. Çünkü Kehf Sûresi'ndeki bu delikanlıların heyecanını yakalayan, Deccal'in tuzağına düşmez Allah'ın izniyle. Ama mezarlarda değil, diri yüreklerde okunduğu zaman içindir bu.

Ben Kehf Sûresi'ni okuduğum zaman, bu hadiseyi Rabb'imden dinlediğim zaman "filan şehirde miydiler, filan yerde miydiler? Ziyarete gidince mağaraya arabayla mı çıkılıyordu, asansörle mi çıkılıyordu" kısımlarına takılmıyorum. Takılırsam şeytanın ağında kalırım bunu biliyorum. Kapısındaki köpeğe takılmıyorum. "Üç yüz sene boyunca acaba -sünnete uygun bir şekilde- sağ omuzlarında mı yatıp uyumuşlardı yoksa sırt üstü mü yatmışlardı" buna da takılmıyorum. Çünkü o bir mucize çeşidi değil. Rabb'im ona zaten dikkatimi çekmiyor.

Benim Rabb'im, başka bir şeye dikkatimi çekiyor. Mağarayı anlatmadan, imparatorun zulmünü anlatmadan, üç yüz seneyi anlatmadan, "şöyle uyandılar, böyle uyudular" demeden, "işte fırıncıya gitti, 'bana ekmek ver' dedi, fırıncı üç yüz sene önceki paraya baktı 'siz bu parayı nereden buldunuz' dedi" bunu anlatmadan Allah, "Onlar delikanlılardı, gençlerdi, yüreklerinde iman vardı" diyor. Ümmeti Muhammed'in burada kalması gerekiyor.

Medrese, Kur'an kursu, imam hatip lisesi, cami, eğitim merkezi, vakıf, dernek, ne açacaksın aç. Ev kuracaksın, aile kuracaksın, nikâh yapacaksın, nişan yapacaksın... Dur! Dur! Kanun, kararname; sen bunu niye yapıyorsun? "İslam gerilemesin, Ümmeti Muhammed'in hizmete ihtiyacı var, dinimiz unutulmasın" diye. Çok güzel, böyle düşünmen gerekir ama Allah eğitim kitabımız olan Kur'an'da: "Bu işi gençlere yükleyin" diyor.

Roma İmparatorluğu, imanı ve ahirette dirilmeyi, öldükten sonra dirilmeyi yok hâle getirmek, inanılmaz hâle getirmek, Jüpiter'ine, bilmem ne ilahına inandırmak için insanları uğraştırırken, imparatorun önünde "bizi yarattın" diye secde edilir hâle getirdiği bir zamanda, Allah bütün kâinatta yaşayan insanlara, cinlere, herkese vereceği dersi, çok takva, ibadetle meşgul, İsa aleyhisselamı görmüş insanların üzerinden değil, yürekleri iman dolu bir avuç genç üzerinden verdi. Demek ki Allah, Kur'an Ümmeti'nin, Kur'an'ı kendisine rehber edinmiş Ümmet'in, Kur'an sayesinde cennete gireceğine iman eden Ümmet'in, yatırımını, ahirete iman hayatını, yüreğinde iman olan gençler üzerinden yapsın istiyor.

Bunun için Ümmeti Muhammed'in ilk mübarek nesli ashabı kiramın ilk iman edenleri, cennetle müjdelenen on tanesi veya ilk yüz sahabinin yüzde yetmiş otuz yaşın altındaki gençlerdi hep. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi omuzlarında taşıdılar. On yedi yaşında Sa'd bin Ebi Vakkas,

Resûlullah aleyhissalatu vesselam için gösterdiği fedakârlıkta, bir peygamberin övgüsünün zirvesine yaklaştı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem döndü ona dedi ki: “At, at, sana anam babam feda olsun!” Peygamber’den bu cümleyi duydu.

Bu Ümmet’in insanlık üzerindeki hidayet projesi, Rabb’lerine iman eden gençlerin üzerindedir Allah’ın izniyle. Bunun için küfür ve küfrün hizmetkârları gençleri şu ağdan bu ağa, bu filmden şu filme, şu rezillikten bu rezillığe heder etmek için uğraşiyor. Çünkü bugün, şerrin ağlarına, şehvetin ağlarına taktığı gençler, yarın Ümmeti Muhammed’in helak edilmiş bir asrı olarak ortaya çıkacak. Bunun hesabını iyi yapıyorlar.

Roma İmparatoru o gün “dünyanın yarısı benim, öbür yarısı da benim olacak” diyen adamdı. Gerçekte de öyleydi. Bastığı yer onun oluyordu. Yüz binler değil, milyonlarca kalabalıktan oluşan ordusu vardı. İmparator hiçbir zaman “bana bir bardak su verin” demedi. Su isteyeceği hissedilip suyu getirildi. Kaş hareketleri emir oldu. Dudağını kıpırdatsa şimşek çaktı zannediliyordu. Böyle bir adamdı. Etrafında on binlerce kölesi onu koruyor. Roma’dan Anadolu’nun ucuna kadar, Hatay sınırına kadar dört kişinin taşıdığı salla getirilmiş. Binlerce kilometreyi dört kişinin omzunda yürüyerek gelmiş, onu taşımak için yirmi bin kişi görevli olmuş. Böyle bir despot Firavun oğlu Firavun adam, Firavun’a lanet okutacak bir adam ve dört tane, beş tane, bilemedin altı tane genç karşısına çıktılar, “Biz âlemlerin Rabb’i olan Allah’tan başkasını tanımıyoruz, kim oluyorsun sen” dediler.

Aziz Mü’minler,

Vurgulama yaptığım şey budur. Bizim kitabımız Kur’an’ımızda tek bir kelime “yahu şurada olsa daha iyi olurdu” denebilir bir kelime değildir. Allah’ın kitabında tekrarmış gibi tek bir harf yoktur. Kur’an yerli yerinde, vurgulaması tam, işareti tam, anlamı tam kelimelerden oluşur.

Kur’an, normalde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in ashabını anlatırken “Muhammed Allah’ın peygamberidir ve onunla beraber olanlar, iman edenler...” diye devam ediyor. Musa aleyhisselamı, ona iman edenleri anlatırken öyle anlatıyor. Ama bir zulmün karşısında kıyamete kadar bütün iman edenlerin ders yapacağı hammaddeyi oluşturan kehf ashabını anlattığında Allah, “Onlar Rabb’lerine iman eden gençlerdi” diyerek başlıyor.

Kur’an belagati, Kur’an edebiyatı, Kur’an azameti üzerine düşündüğümüz zaman yeryüzünde mü’mince bir hayat için, ahiret şuuru kazandırmak için iş yapacak neslin gençler olduğunu, onların çalışmasının üç yüz yıl beklenecek bir mucize denkleğinde olduğunu Allah bize işaret ediyor. Böyle bir genç bulduğun zaman, böyle bir genç grup bulduğun zaman ona gökten Allah’ın rahmeti yağacak demektir. Çünkü gencin ibadeti başkadır.

“Bu delikanlı, deli dolu, ne dediğini bilmez abuk sabuk konuştu, yahu protokole aykırı konuştu şu hâle bak. Daha dikkatli konuşsa... İşte, gençler tecrübesiz” filan diyoruz ya hani, tecrübeli ihtiyarlar çok güzel susmayı biliyorlar da tecrübesiz gençler bol bol konuşuyorlar ya, Allah “kalplerine desteğimizi verdik ve kalktılar delikanlıca konuştular” diye buyuruyor. Ama her şey nerede başladı? “Rabb’lerine iman etmiş delikanlılar” olarak Allah’ın defterine yazıldılar.

Onlar Allah’a imanlarını ispat edince, melekler yüreklerindeki imanı defterlerine kaydedip “Peygamber’in indirdiği tevhid bunların yüreğinde var” diye işaret edince, artıyı bir defa aldıktan sonra, peşinden onlara Allah’ın hidayeti yağdı. Kalpleri Allah’ın arşıyla bağlantı kurdu, “Kalplerine hidayet yağdırdık, güç verdik, enerji verdik, kalktılar ‘Bizim Rabb’imiz Allah’tır’ dediler.” Allah,

hizmetçilerinin, eyalet valisinin, “bir şey emreder misiniz efendim” demeye bile cesaret edemedikleri bir ortamda, kendi çocukluk arkadaşlarına konuşuyor gibi kralın önünde onların haykırdıklarını buyuruyor. Hepsi ne sayesinde oldu? “Onlar, Rabb’lerine iman eden gençlerdi.”

Kardeşlerim,

İman herkes için değerli ve herkes için cennetin şartıdır. İmanın iyisi kötüsü olmaz ama gencin imanı üç yüz yıl yetecek bir enerjinin adıdır. Bunun için emsallerinin sefa sürdüğü, istediği gibi zevklendiği bir ortamda, arkadaşlarının nefesine tapındığı bir zamanda, kimsenin onu bir günahtan, ayıptan, namaz kılmamaktan dolayı kinamayacağı bir ortamda, “Benim Rabbim Allah’tır” diyen genç, ihtiyardan, hocadan, hacıdan, sakallıdan daha kıymetli olduğu için, üniversite ortamlarındaki rezil, ahenksiz, berbat pozisyonlara karşı Allah’tan hayâ edip, utanıp kendisini kenarda saklayan delikanlılar, emsallerinin battığı çukurların etrafına bile yanaşmaya cesaret edemeyip Allah korkusuyla cüretkâr bir şekilde “ben Allah’tan korkarım, Allah’tan korktuğumun bedelini de öderim, velev ki bütün nimetler elimden gitsin” diyen gençler var ya, bunların yeri cennet, işte Havz-ı Kevser. Vallahi böyle de değil. Bunların yeri cennet bile değil. Neresi?

Allah’ın Arş’ının gölgesidir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: “Allah’ın Arş’ı bu genci bekliyor” diyor. Allah’a kulluk heyecanıyla yaşayan genç, birincisi Ömer bin Hattab olan yedi büyük seçilmiş insandan biri olarak, bütün insanların, iyilerin, kötülerin, herkesin mahşer heyecanıyla kavrulduğu bir zamanda, Arş’ın gölgesinde gölgelenecek. “Acaba cennete girer miyiz, giremez miyiz” diye herkesin düşündüğü, peygamberlerin dahi “ne edeceğiz bugün” diye merak ettiği, endişelendiği, “Muhammed aleyhisselatü vessalam nerededir? Şefaata etse bize” diye herkesin aradığı bir zamanda Allah’a kulluk lezzetiyle, ahengiyle büyüyen gençler Allah’ın özel misafiri olacak. Rabb’e iman etme zevkiyle büyüyen genç başka bir genç.

O günlerde İsa aleyhisselamın yakın nesilleri vardı, mesela; torunları filan sağdı. Allah, bunu onlardan üç-beş tanesiyle yapabiliirdi. Ama mucize, üç yüz yıllık enerji birikimi ve heyecanı ancak bu delikanlılarda olurdu da Allah onları seçti. Çok açık ve seçik bir şekilde bunu görüyoruz.

Allah’ın kitabı yüz on dört sûredir. Bu yüz on dört sûrenin birisi de El- Kehf Suresi’dir. Fatih’a hangi Allah olarak iman ettiriyorsa bizi Allah, Kehf Suresi’ne de o Allah’ın indirdiği bir sûre olarak iman ettiğimize göre açık ve seçik bir şekilde bu delikanlılara Allah “işte siz, kıyamete kadar bütün insanlığın iman etmesi gereken, Allah’ın dirilteceği ve buna muktedir olduğu imanının şablonusunuz” dedi. Bu şerefle, onları şerefliendirdi.

Kardeşlerim,

Burada bir C maddesi açacağım. Bunlar herkesin aldığı nefeslerin sayıldığı bir zamandaydılar. Dolayısıyla bunlar sabaha kadar o zamanki kitap olan İncil’i okuyup akşama kadar da ziraat yapıp namaz kılan insanlar değillerdi. Sakın böyle zannetmeyiniz. Nerede ibadet yapıyorsun ki, potünüs, jüpütüs, kopütüs diye ilahlar var onlara tapınman gerekiyor. Zaten “Allah” dedin mi ipe götürülürsün.

Ne namazı, ne orucu! Sadece “Allah” derken kaynayan kanları vardı, başka hiçbir şeyleri yoktu. Asiye de öyle bir kadındı zaten. “Rabb’im” dedi yerle gök arası heyecanla doldu Âsiye için. Âsiye, Firavun’un karısı, o da sabahlara kadar namaz kılan, tesettürlü, peçeli, ibadetli, tespihli bir kadın değildi. Nasıl olacaksın ki? Firavun kime tespih çektiriyor? Nesi vardı Âsiye’nin? “Rabb’im,

Rabb'im, bu kâfirin sarayı bunun olsun, sen bana cennetinden bir oda ver, ben ona razıyım" diyen imanı vardı. Her şey imandadır zaten.

Kardeşlerim,

Gençlerin gür imanı bu Ümmet'in gelecek asırları demektir. Bu sebeple yüzlerce cami yerine, bu Ümmet'in imanını haykıracak üç genç yetiştirmek, üç yüz yıllık projeye değer şey demektir. Kur'an buradadır. Büyük keşifler yapmaya gerek yok. Nice cami yaptırmış insanlar, çok çok hac yapmış insanlar var. Kur'an'da adları var mı? Yaptıkları şeyler sevap oldu, defterlerine yazıldı, Rabb'lerinin rızasını kazandılar, gittiler.

Kardeşlerim,

Bunlar, kendileri Rabb'lerinin rızasını kazandılar. Büyük sevaplar kazandılar. Kendilerinden sonra ölümü göze alarak kıyamete kadar milyarların imanına da sebep oldular. Bu ne sayesinde oldu? Koca Roma imparatorunun karşısında, ilkokul arkadaşlarının önünde söylüyor gibi "biz, biz Allah'tan korkarız, senden korkmayız" diyen yürekleri sayesinde oldu. Gencin imanı cennetten önce Arş'ın gölgesiyle gölgelendirilecek kadar değerlidir.

Burada gençlere söylemeden önce annelere, babalara, muallimlere, vakıf, dernek görevlilerine, Ümmeti Muhammed'in çocuklarına hizmet ettiği düşüncesinde olan herkese iki sözüm var. Kıyamet günü Rabb'imizin huzurunda bir meydanda toplandığımız zaman, herkese ne konuştuğu ya da niye konuşmadığı muhakkak sorulacak. Kimilerine "niye konuşmamıştın?" diye gem vurulacak. Ve ne dinlediği de herkese sorulacak. Zaten biz söylemeden eller, ayaklar, kulaklar, konuşacak hep. "Ne duymuştuk, ne görmüştük, ne tutmuştuk" herkes söyleyecek.

Kardeşlerim,

Bütün annelere, babalara ve Ümmeti Muhammed'in gençleriyle bir sebeple ilgilenmek durumunda olan herkese iki sözümüz var.

Birincisi; mü'min genç yetiştirmek imanın altı şartını ezberlemekle bitecek bir iş değildir. Önemli olan bu sevdayı vermektir. İmanın altı şartını say, say, sonra da internete devam. Sorarsan zaten sana internetten mesajla da gönderebilir. Ne olacak ki altı kelime... Ama imparatorun önüne kalkıp haykırmak değil, sabah namazına bile kaldırmıyor o iman.

Sana imanın altı şartını altmış defa sayabilir ama yataktan altı saniye kalkamıyor. Mükemmel biliyor, sadece karşı cinsi görünce dayanamıyor, yoksa çok iyi genç. Öyle imandan söz etmiyoruz. Biz, imanın bilgisini değil, aşısını istiyoruz. İman aşısı gençlere verilmelidir. Anne babaların, bir şekilde gençlere eğitim verenlerin vazifesi budur.

Aziz Kardeşlerim,

Sa'd bin Ebi Vakkas'ı, Enes ibni Malik'i, Ali bin Ebi Talib'i -radiyallahu anhüm- ashabın gençlerini menkıbe türü hikâyelerden değil, sahih hadis şeriflerden anlatmak, Kur'an-ı Kerim'den ashabi kehf'i bu mantıkla gençlere anlatmak aşıdır. Gence kim gibi olması gerektiğini öğretmiş oluyorsun. Bu önemli. Bu arada elbette amentüyü öğreteceksin. O iki dakikalık iş. Ama aşı yirmi sene sürebilir. Aşı, uzun zaman ister.

Programımız, üç dört kâğıda yazılacak ders maddelerinden oluştuğu zaman, çok şey bilen ama hiçbir iş yapamayan genç bir nesil yetiştirmiş oluruz. Hafız bile olur, bir işe yaramaz olabilir. Ama iman aşısı aldığı zaman bir kere namaz kılmamış bile olsaydı ashabi kehf gibi olup kalkıp imparatorun önünde “Allah” diye haykıran bir delikanlı olabilirdi. Aşî başka bir şey.

Sa’d bin Ebi Vakkas da namaz kılmıyordu. Çünkü henüz namaz emredilmemişti. Sa’d bin Ebi Vakkas’ın Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme müdafilik yaptığı zamanda, namaz diye bir ibadet yoktu. Birinci sözüm budur. Mahşer yerinde herkese “ne demiştin, ne dinlemediğin” diye sorulur. Demeyene ateşten gem vurulur maazallah. Ne dinlemediğini unutana da cezası verilir. Bu bir.

Kardeşlerim,

İki; pire için yorgan yakılmaz. Atasözüdür. Pireye yorgan yakılır. Gerçi pire kalktı dünyadan ama atasözü olarak duruyor. Pire için yorgan, atasözünde yakılır. Bit için de, pire için de, sinek için de koca bir yorgan yakılmaz. Anneler babalar, medrese görevlileri gençlerin imanını dev hâle getirin.

Aziz Kardeşlerim,

Allah’ın gökten onlara iman yağdırdığı, Rabb’lerinin kalplerine heyecan akıttığı gençler hâline getirip yetiştirme görevinde olması gereken anneler babalar olarak, muallimler, idareciler olarak, pire için yorgan yakmak akıllılık değildir. Delikanlılık değildir. “Helal olsun” dedirtecek bir şey değildir. Eğer Allah, annelerin babaların ve muallimlerin işlediği hatalardan dolayı, hepsinin cezasını peşin verecek olsaydı, ne camilerde bulunurduk ne de dünyada bulunurduk. Hepimiz çoktan helak olmuştuk.

Gençlerin yüreğinde, Sa’d bin Ebi Vakkas gibi, mağarada üç yüz yıl Allah için uyumaya hazır imanları varsa, anneler babalar bu gençlerin ufak tefek hatalarını görmesin. Allah’tan korksunlar. Kendi gençliğinde, onun yaşındayken internet bulsaydı on kat daha beterini yapardı. Ne internet, ne daktilo, ne klavye, ne de radyo görmediği için “biz böyle değildik” diyor. Olsaydı, seni o zaman görürdüm ben.

Gençlerin imanlarına ve Allah’ın kalplerine heyecan yağdırıp yağdırmadığına bakalım. Allah’tan onlara bir heyecan gelip “Rabb’im senin için bana şehitlik nasip et” diyen bir genç, en kötü rezillikleri yapsa bile bir annenin babanın “Rabb’im bu dilindeki davasına uygun hâle getir yavrumu” diye dua etmekten başka bir şey yapmaması gerekir.

Şeytan güya işte halasının yanında ayak ayaküstüne attı, anne babası rezil oldu diye fırtınalar estirip anne ile babasıyla arasına mesafe koymasına, onlardan soğumasına neden olur. Ondan sonra da annesine babasına kızdığı için sabah namazına kalkmaz.

Üç ay, beş ay da sabah namazını ihmal ettiği için, yatsıyı ihmal ettiği için, Kur’an okumadığı için o koca iman söner gider maazallah. Pire için yorgan yakmak yok. Yorgan yakmak hiç yok zaten. Rabb’imiz sabrımızı sadece hastalanınca mı deneyecek? Evlatlarımızın sağlığı sıhhati üzerinde de sabrımızı deneyecek, Allah, hataların üzerinde de sabrımızı deneyecek. Her türlü sabır imtihanındayız.

Kardeşlerim,

Bu Ümmet’in umudu, “Şu Rabb’im Allah’tır” diye Eyfel Kulesi’nin tepesine çıkıp haykıracak olan gençlerdedir. O gün Roma İmparator’u Hatay’a gelmişti. Orada bu delikanlılar ayağa kalkıp “sen değil,

âlemlerin Rabb'i Allah'tır bizim Rabb'miz" dediler. Ama benim Peygamber'im sallallahu aleyhi ve sellem İstanbul'dan sonra fethedilecek Roma'dan da söz ediyor.

Bu ümmetin gençleri, inşallah dünyanın her yerinde "La ilahe illallah Muhammedun Resûlullah" diye haykıracaklar. Emperyalizm değil, internet değil, kapitalizm değil, liberalizm değil, şehvetperestlik değil, "âlemlerin Rabb'i Allah'tır ilahımız" diyecekler.

Bunu diyecek gençleri, anneler babalar ezmesinler. Pısıriklâştırmâsınlar. Hatta yüreğinde iman olan bir anne baba evladını karşısına alıp "yavrum ez, parçala beni. Bende test yap, ne yapacaksan yap. Yeter ki yarın Ümmet'in için ayağa kalkan delikanlı ol" diyebilmelidir.

Anneler, babalar, "Nasıl ben seni doğurup karnımda taşıyıp heyecanla büyüttüysem, o zamanki fedakârlıklarım gibi şimdi altmış yaşındayken de seni taşıyım yavrum. Yeter ki sen Ümmet'ine hizmet et, dinine hizmet et. 'Allahu Ekber' diye yeryüzünde haykırmaya hazır ol" diyebilmelidir. Fedakârlıktır bu.

Bu şüphesiz kolay, hemen yapılabilir bir şey değildir. Ama anne baba bunu bir cihat kabul etmelidir. "Rabb'imın hatırı için, kıyamet günü Arş'ın gölgesinde misafir edilecek bir çocuğun babasıym ben" diye düşünmelidirler. Oğlunun diploma törenine giden anne ve babayı nasıl övünürken izliyoruz değil mi? Neredeydiniz? "Bizim çocuğun diploma töreni vardı." Sanki kimse almıyor, bir onun çocuğu diploma aldı.

İnşallah çocuklarını bu mantıkla yetiştirenler bir gün de "ben Arş'ın gölgesindeki çocuğun babası ve annesiyim" diyecek. Çileye, meşakkate, sabahlara kadar gözyaşı akıtmaya razı olanlar, karşılığını orada bulacaklar inşallah.

Nerde kaldı ki o güne gitmeden bugün yeryüzünde yaşayan bütün mü'minler: " Bunu doğurana, bunu büyütene, bunu yetiştirene rahmet et Ya Rabb'i" diyecekler zaten. Bu, şu imparatorlar düzeyinde haykırma kudretine sahip gençlerin annelerine, babalarına, yöneticilerine, muallimlerine sözümdür.

Kardeşlerim,

Elbette gençlere de iki sözüm var.

Birincisi; Herkes bu şeyden hoşlanır. "Tam ashâbı kehfden olacak adammışım ben, dağa tırmanmak da hoşuma gidiyor, dağ sporundan da hoşlanıyordum zaten" der bunu herkes. Ey gençler, bunu benden ve sizden önce milyarlarca genç söylediler, böyle düşündüler. Böyle demek istediler. Ulu orta her yerde de söylediler. Ama iblis, her dinlediğinde bu sözü, kıs kıs güldü ve "görüşürüz" dedi. "Dağ sporunu tattırırım ben sana" dedi. Bin kişi de dedi ama bir kişi bunu yapabildi.

Bu ashâbı kehf -Allah onlarla cennette buluşmayı hepimize nasip etsin- yedi kişi veya beş kişiydiler. Altı kişiydiler, rakamları hiç önemli değil ama o zaman "İsa aleyhisselam peygamberimdir" diyen binlerce insan vardı. Çünkü Roma imparatoru her gün elli, yüz kişi asıyordu, idam ediyordu. Bunlar bulunmaz, tek üç kişi filan değildiler. Kalabalıktılar. Yürekleri volkan gibi olan, sadece bunlardı. Şeytan gerisini bir yolla pasifize etmişti.

Gençler,

Siz büyük şey istiyorsanız şeytan da sizinle ilgili büyük plan yapacak demektir. Bunu unutmayınız. Rakip çok güçlüdür. Zaten şeytan, “bu yedi kişi bu mağaraya sığınırken neredeydim ben, niye bunlar elimden kaçtı” diye uyuz olmuştur.

Onun, intikamını senden almaya yeminli olduğunu unutmayacaksın. Küçük bir tavizin, elini uzatmak olduğunu bileceksin. Elini şeytana uzattın mı gerisi onun için kolay zaten. Birinci sözüm bu, güzel kardeşlerim.

İkinci sözüme gelince; Roma imparatorluğu, zaliminin karşısında dik duran, “Allah” diyen o delikanlıların işiydi. Şu anda Roma imparatorluğu yok, Roma imparatoru da yok. Böyle demeyi gerektiren bir ortamda yok. Zaten klavye mücahitleri internette bunu yapıyor.

Ama şimdi Roma imparatoru, fakültede sana mesaj gönderen kız arkadaşındır veya erkek arkadaşındır haberin olsun. O Roma imparatorudur. İnternet beyidir. Diploma hazretleridir. Maaşı iyi diye Cuma namazına gitmeye fırsat bulamadığın iş yeridir. Roma imparatorunun karşısında “yıkıl, Allah’ın önünde sen nesin” diyenler üç yüz yıllık enerji ile ayağa kalktılar.

“Arş’ın gölgesinde yedi büyük adam” diyoruz ya, onlardan birini Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem nasıl tanıtıyor? Hani çok cazip bir cinsel teklifi kimsenin olmadığı bir yerde önüne getirdiğinde bir kadın, her şey yolunda, soru soran yok eden yok “tamam mı, tamam” dendiği bir zamanda aklına Allah gelip, “ben Allah’tan utanırım bu işi yapmam” diye tekme vurup giden 2015 yılında ashabi kehftir. Bu ümmetin umudu o gençtir işte.

Bütün konuştuklarımız -değerli genç kardeşlerim, mü’min kardeşlerim- Kur’an’ın tarih bölümü değil, pratik bölümünün bilgileriydi. “Vay be ne yiğit adamlarmış. Roma imparatorunu bulsam mızrağı göğsüne basardım ben de” Bırak böyle edebiyatları, bırak uzaya böyle mesajlar salmayı. Sen her saat başı imparatorun önündesin. İmparator ne demektir? Astığı astık, kestiği kestik demektir. Kimse internet zevkinden vazgeçebiliyor mu? Namazda bile insanlar cep telefonlarını kapatabiliyorlar mı?

Bugünün imparatorlarının adı değişik olabilir. O nesli Allah filan imparatorun zulmü ile imtihan etti, şimdi global dünyada imparator diye bir şey kalmadı, imparatordan daha fazla zulmeden internet baba geldi. Ezan okundu, “çöksün dünyanın interneti yeter ki ben Rabb’im için secdeye kapanayım” diyen gençte iman zirvededir işte. Bu ne mübarek, eli ayağı öpülecek bir gençtir ki fırsatlar ayağına geliyor, haram olan şeylere karşı ashabi kehfin delikanlıları gibi dik duruyor.

Gençler ama şu bir numaralı itirazımız vardı ya, “iblis bekliyor” demiştik. Haram Allah’ın haramıdır. Hiçbir zaman “bu haramla biraz ilgilenir misin” diye kimseye gelmiyor.

“Bu kızcağzın durumu iyi değil, sen bunu iyi bir Müslüman anne yaparsın, onun için bununla ilgilen” diye gelir. Kime kaç numara ayakkabı olur, şeytan onu biliyor. Sende iman varsa, “boş ver üç günlüğüne keyfini sür sonra tövbe edersin” demez.

Bunu dese var ya iblis, dünyanın yarısını kaybeder. “Sen ilgilenme, o ilgilenmesin maazallah dinsiz birine gider, hepten gâvur olur, sen ilgilen, götür şu kafeye, beraber yiyin için, hidayetine vesile olursun, bir taşla iki kuş vurursun” der. Bakarız bir taşla hangi kuş vuruluyor. İki kuş vurulur da o kuşlar ikiniz olursunuz, taşı atan iblis olur.

Gençler, o imparatorun karşısına dikildiğinde o delikanlılar işsiz güçsüz kimseler değillerdi. Hepsi imparatorun sağlık müdürü, koruması, şehir sorumlusu gibi görevleri vardı. O astığı astık kestiği kestik adamın görevlileriydi. Onların keyifleri yerindeydi. Yüzlerce hizmetçileri vardı. O keyfi ve o zevki ve o saltanatı bırakıp “Rabb’imiz Allah’tır” dediler.

İblis kime kaç numara ayakkabı gerektiğini biliyor. Senin iman hassasiyetin varsa sana bir külâhla gelir. Eğer senin iş kutun varsa, “babasının çok iyi iş imkânları var, sen orada genel müdür olursun” der. “Böylece o şirketi de İslam’a hizmet ettirirsin, zaten bu bir cihat, bundan kaçsan vebal olur. Hadi Allah rızası için bari bu hatayı yapalım” dedirtir.

Gençler,

Sizi Allah bekliyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bekliyor. Ve bağıryanık bu Ümmet bekliyor sizi, ama iblis de bekliyor. Hem de daha çok bekliyor. Kimin tarafına gideceğimiz, basiretimiz ve aklımızın sonucuna göre belirlenecek.

Siz Allah’tan yana, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden yana olun. Siz şeytanın vurduğu iki kuştan biri olmayın. Size hizmetle mükellef olanlar, sizin alınızı, elinizi, ayağınızı öpsün. Sizin imanınız gür olsun.

Bütün iğva, aldatma tuzaklara karşı Allah’tan yana olmayı becerin. Zaten sizin tarafınız belli olunca “Ben Allah’tan yanayım” dediniz mi siz hiç anlamadan milyarlarca meleğin sizi kuşatıp koruduğunu, kanatları üzerinde sizi cennete taşıdığını göreceksiniz Allah’ın izni ile.

Ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed. Ve ala âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Vel’hamdülillahi Rabb’il alemîn.